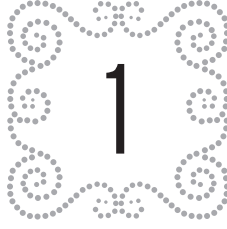

katie alender

DAHA ÖLÜ
olamazdı

Çeviren
Eren Abaka

Ailem için...

Kötü haber şu ki hayaletler her yerde.

Mutfağınızda, garajınızda, okul kafeteryanızdalar. Siz havuz partilerindeyken, anne babanızla kavga ederken ve erkek arkadaşınızla sevişirken kenarda öylece otururlar. Arkadaşlarınızla korkunç filmler izlerken arka planda gezinirler. Maskeli kötü adam birden ortaya çıktığında çığlık atarsınız ama bu arada, sizden iki adım ötede, korkunç bir ruh ensenizde ektoplazma solumaktadır.

İyi haberse –sizin için– bunu asla bilmeyeceksiniz.

Aptal oyunlarınızla onları kışkırtacak kadar dikkatsiz olsanız, karanlık bir banyoda dönerken ortaya çıkıp kafanızı bedeninizden –ve demek istediğim o güzel, kavun gibi yusuvarlak kafanızı sıska boynunuzdan– seve seve ayıracak bir hayaletin adını durmadan söylemeniz bile muhtemelen hayatınız boyunca asla bir hayalet görmeyeceksiniz.

Ama ben görüyorum.

Onları sürekli görüyorum.

İlk olarak bir cenaze töreninde gördüm – ne kadar uygun, değil mi? Cenazeler pek de harika bir başlangıç yeri sayılmaz. Ama ölü bir kızın hayaleti ortaya çıkmaya karar verip sizi açık mezarına atmaya çalıştığında çok daha az eğlenceli olurlar. Bu, cenazedeki herkese sizin deli olduğunuzu düşündürür ve ayrıca hepsi gizlice hemen onu öldüren kişi olduğunuzdan şüphelenir.

Gördüğünüzü sandığınız şeyi gerçekten görüp görmediğinizi merak ederek bir iki gün geçirirsiniz ve deli olduğunuzu düşünen insanların aslında haklı olabileceğinden şüphelenirsiniz. Sonra – gözünüzün ucunda belirip kaybolan *acayip* şeyleri, dumanı sarıp şekilleri– fark etmeye başlarsınız. Yavaş yavaş, acayip şeylerin sadece fotoğraflarda ve televizyonda olduğunu fark edersiniz, sonra bir gün uyanıp o şekillerin ve dumanların bir biçime sahip olduğunu anlarsınız, bunlar sadece şekil ve lekeler değildir...

Onlar ölü insanlardır.

Bu noktada, deli olduğunuzu aşağı yukarı biliyorsunuzdur.

En azından benim için böyle oldu.

Örneğin masamın üzerinde asılı duran bir fotoğrafta, otuz iki diş gülümseyen yüzler arasında, suratında cılk yaralar olan yaşlı bir kadın da var. Yerel TV kanalının haber stüdyosunda göğsünde bir demiryolu çivisi olan bir adam yaşıyor. Fen kitabımdaki adım adım fotoğraflanmış laboratuvar talimatlarının çoğunda da yanakları içine göçmüş ve çökük gözlü, kolları her zaman birbirlerinin beline dolanmış ufak tefek ikiz kızlar var. Fotoğraflardaki hayaletler tıpkı sıradan insanlar gibi – kusursuz biçimde hareket-siz, kıpırtısız, hortlak yaşamlarının bir ânında yakalanmış.

Bir fotoğrafa bakmadan veya televizyon izlemeden bir gün geçirmeyi denediniz mi hiç? Tüm varoluşum olağanüstü derecede eğlencesiz bir “hayaleti bul” oyununa dönüştü. Ama okul portreleri, *Cosmo*'nun son sayısı, akşam haberleri – bunların hiçbirinin anlamı yok. Çünkü günün sonunda *gerçekten* önemsedğim fotoğraflar kendi fotoğraf makinemle çektiklerim.

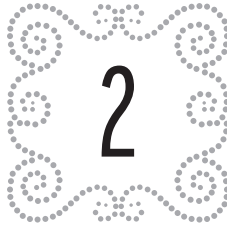
On iki yaşımdan beri fotoğraf benim bir parçam gibi – en iyi parçam. Hayatımdaki her şey ters gittiğinde kendi küçük evrenime çekilebilir ve dünyayı istediğim gibi görebilirdim.

Ama şimdi fotoğraf makinemin yanına yaklaşmak bile istemiyorum. Fotoğraflarıma bakmak istemiyorum.

Çünkü hepsi ölü insanlarla dolu.

O yüzden buradayım. Hayatım nefes kesici bir enkaz gibi an-

cak kaçacak yer yok. Saklanacak yer yok. Bakışlardan, fısıltılardan, şüphelerden... hayaletlerden... ve en kötüsü de...
Kendi düşüncelerimden.

Jared'ın hareketleri bir avcı gibi çevikti – dallar ve yapraklar ayaklarının altında neredeyse ses çıkarmıyordu. Her zaman bakıyor, dinliyor, makinesini sessizce kaldırıp çekim yapmak için doğru ânı bekliyordu.

Onu çalışırken izlemek eski hayatıma açılan küçük bir pencere gibiydi.

“İşte ben de dedim ki, evet, en azından bilimsel yöntemi *kısmen* anlaması şartıyla bir vekil öğretmene saygı duymaktan memnuniyet duyarım. Ve sonra...” Bakışları başımın üzerine yöneldi. Fotoğraf makinesini kaldırdı ve bir gölge patikadan geçerken hızlıca bir dizi fotoğraf çekti.

Biraz sonra bana kadraji göstermek için fotoğraf makinesini çevirdi. “Bir baykuş. Gündüz vakti dışarıda ne yapıyor acaba? Bir şey yuvasını rahatsız etmiş olmalı.”

Temel kuralım şudur: Mecbur kalmadıkça fotoğraflara bakmam. Ama tepemizde süzülen hayaletler olmayacağını düşünerek yemi yuttum ve Jared'ın fotoğraflarını inceledim. Mükemmeldiler: Baykuşun karnında canlı siyah-beyaz çizgiler vardı, kanatları açılmış, uçlarındaki tüyler parmaklar gibi yayılmıştı.

“Bunlara bayıldım,” dedim.

Makineyi hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim, dolayısıyla, makinenin kayışı hâlâ Jared'ın boynunda takılı olduğundan onu da

bırakmamıştım. Bu kadar yakın olmayı umursamıyormuş gibi görünüyordu ama nazikçe fotoğraf makinesini ona uzattım ve bir adım geri çekildim.

Yüzünden bir gülümseme gelip geçti. Arkamı döndüm.

Son derece kasvetli bir gündü. Gökyüzü bulutlarla kapalıydı ve hafta sonunun soğuk geçmesi, doğa koruma alanının olağan yürüyüşçü grubunu korkutmuştu. Bir saattir patika boyunca ilerliyorduk ve sadece iki koşucuyla karşılaşmıştık. Kışın ikinci günüydü ve o gün zirve dört derecenin altındaydı. Benim üstümde üç kat kıyafet vardı ama Jared kot pantolon, pamuklu gömlek, cilalı kahverengi ayakkabılardan oluşan olağan hipster-şık üniformasının üzerine ince bir ceket giymişti.

“Başın belaya girdi mi?” diye sordum.

Neden bahsettiğimizi hatırlayamayarak gözlerini kırıştırdı. “Ah... Müdürün odasına gönderildim.”

“Kötü olmuş.”

“Hayır.” Omuzlarını silkti. “Peder Lopez anlıyor. Bana sadece kibar olmamı söyledi.”

Yarım kulakla dinliyordum. Aklım hâlâ baykuştaydı – kanatlarının gri kış göğünü nasıl yardığını düşünüyordum. Yumrulu ayaklarının vücuduna doğru nasıl kıvrıldığını. Soğuk, zavallı bir kıskançlık içten içe beni tüketiyordu.

Bir fotoğrafa bakmaktan bile korkan birinin neden özellikle fotoğraf çekmek için dışarı çıktığını merak edebilirsiniz. Ama Jared’la öğleden sonralarımın aslında fotoğrafla alakası yoktu. Beni tanıyan biriyle takılmakla ilgiliydi – ama *o kadar da* iyi tanımayan. Benimle ilgilenen biriyle – ama *pek de* ilgilenmeyen. Etrafta olmasına tahammül edebileceğim tek insandı. Ayrıca akrabam olmadığı halde benimle bir şeyler yapmak isteyen tek kişiydi.

Fotoğraf çekmek istemesem bile boğucu evimden ve (iyi niyetli olsalar da) boğucu ailemden uzaklaşıp nefes almaya ihtiyacım vardı. Her zaman makinemi yanımda getirirdim çünkü bunu yapmazsam Jared’ın tuhaf olduğumu düşünüp beni davet etmekten vazgeçeceğinden korkuyordum. Yani aslında bu bir ak-

sesuardı. Giriş biletimdi. Nadiren fotoğraf çekiyordum ama rol yapmakta oldukça iyiydim – şüphelenmeyeceği kadar çekiyordum.

Ama baykuşun aniden yükselip bir yay çizerek uçuşu hakkında düşünmek dikkatsiz davranmama neden oldu. Makineyi gözüme doğru kaldırdım, Jared ise sustu ve sanki bunun kendi başına yapmam gereken bir şey olduğunu biliyormuş gibi uzaklaştı.

Önce lensimi gökyüzüne, ağaçların cılız, çıplak dallarına doğru çevirdim. Fotoğraf karesinin altından ot sapsarı gibi çıkmaları hoşuma gitti.

Makineyi hafifçe eğip başka bir poz daha çektim. Sonra biraz daha eğip bir tane daha. Bir hayaletin ilk ipucunu aramaya devam ettim ama hiçbir şey yoktu. İçimi bir rahatlık doldurdu ve nefes almak kadar doğal bir ritme kavuştum – çek, hareket et, çek, hareket et. Jared birkaç adım ötedeydi ve sahnedeki iki dansçı gibiydik – her zaman birbirimizin farkında ama önce kendi işimize odaklanmış.

Hayaletler hakkında endişelenmek yavaş yavaş aklımdan çıktı.

Sonra patikada bir virajı dönerken, fotoğraflarda geri gidip makinenin ekranına baktım.

Fotoğraflarımda biri vardı.

Beynimin onu yakalaması ve görmesi biraz zaman aldı: Soluk bir kışlık ceket giyen, koyu sarı saçları düzgünce alnundan geriye taranmış küçük bir çocuk. Üç ya da dört yaşından büyük olamazdı. Açık kahverengi pantolonunun dizleri sanki yere düşmüş gibi çamurluydu. Patikanın ilerisinden bakıyordu.

Sonraki fotoğrafta genç Carter Blume gibi meleksi iri mavi gözlerle merceğe bakıyordu – o anda gezegendeki düşünmem gereken son kişiydi.

Üçüncü fotoğrafta gitmişti.

“Hımm...” dedim, birdenbire tamamen dengemin bozulduğunu hissederek. Sanki bacaklarımdan biri on beş santim kısaldı.

mişti. Bir şey fark edip etmediğini görmek için Jared'a baktım ama yaşlı bir ağacın budaklı gövdesine odaklanmıştı.

Tekrar etrafıma baktım ve birden uzaktan gelen yaprakların hışırtısını duydum.

Fotoğraflarda gördüğüm hayaletleri *duyamıyordum*. Onları sadece görebiliyordum. Yani çocuğun yürüdüğünü duyduysam – o gerçek olabilir miydi? Kesinlikle gerçek bir çocuğa benziyordu. Ondan hiçbir şey sızılmıyordu ya da ölüm grisi teni yoktu. Onunla ilgili hiçbir şey yanlış görünmüyordu – tabii vahşi doğada tek başına olması dışında.

“Ne oldu?” diye sordu Jared.

“Ben – ben birini gördüğümü sandım,” dedim. “Küçük bir çocuk.”

Jared'ın kaşları kalktı. “Burada? Tek başına?”

“Belki.” Şüpheyle yola baktım. “Sence onu aramalı mıyız?”

“Elbette,” dedi objektifini kapatıp boynunda asılı olan makinesini bırakırken. “Hadi gidelim.”

Yürürken sırtımın alt kısmına hafifçe bastıran elinin yarattığı hissi görmezden gelmeye çalıştım.

Jared ve ben eylül ayında bir fotoğraf yarışmasında finale kaldığımızda tanışmıştık. Birkaç ay boyunca haftada iki veya üç kez takıldığımız halde romantik bir an yaşamamanın yanına bile yaklaşmamıştık. Birkaç kez imada bulunsa da dikkatle, anlamamışım gibi cevap vermiştim. İşler de daha ileri gitmemişti.

Dürüst olmak gerekirse böyle olmasını sevmiştim. Onu yara bandı olarak kullanmam söz konusu bile olamazdı. Carter dışında birine yakın olma düşüncesi tüm vücudumu uyuşturuyordu.

Bir köşeyi döndük. Çocuktan hâlâ iz yoktu. Yüreğim, bir başka ezici paranormal karşılaşma ihtimaliyle çarptı. Eğer şu an yalnız olsaydım dururdum.

Ama Jared şimdi acele ediyor, beni de çağırıyordu. “Hava küçük bir çocuğun dışarıda olması için fazla soğuk.”

O kadar hızlı yürüyorduk ki tüm kıyafet katmanlarımın altında ısınmaya başladım ve yıpranmış, eski, ikinci el çantam yan

tarafıma çarptıkça canım yanıyordu. Jared, çocuk her an ortaya çıkacakmış gibi etrafı araştırmaya devam ediyordu. Onun bu koşulsuz inancı da beni gördüğümün bir hayalet değil de gerçek, canlı bir çocuk olduğuna kısmen ikna etti.

İsterseniz bana aptal deyin ama yeterince istersem çocuk gerçekten önümüzdeki yolda belirecekmiş gibi hissettim.

Tabii ki öyle olmadı.

“Bekle.” Yavaşıladım. “Sanırım gördüğümü sandığım şeyi görmedim.”

Jared bana döndü, yüzü harcadığı efordan kızarmıştı. “Bu ne demek? Küçük bir çocuk gördüğünü mü *hayal ettin?*”

Omuz silktim. “Belki bir gölgeydi.”

“Ama ileriden gelen bir ses duyduğuma eminim. Sen duydun mı?” Hareketsiz kaldı. “Dinle, işte yine geliyor.”

Tabii ki çatırdayan dalların sesini duydum.

İçimde bir umut dalgası yükseldi. “Tamam,” dedim. Ne var ki bir sonraki virajı geçerken durduk.

Yolun ilerisinde bir keseli sıçan vardı. Bizi gördü ve gürültüyle çalılıarın içine doğru koştu.

“Ah,” dedi Jared.

O daha fazlasını söyleyemeden fotoğraf makinemi kaldırdım ve iki fotoğraf çektim. Ekranı baktığımda vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

İşte oradaydı. Beş adım ötemizde, bize bakıyordu.

O küçük çocuk.

Yani bir *hayaletti*.

Tabii ki öyleydi.

Hayaletten uzaklaşıp yolun ucuna gittim, sonra döndüm ve birkaç poz daha çektim. Fotoğraflara baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi.

Çocuğun kafasının arkası oyulmuştu.

Ne bekliyordun ki?

“Alexis? İyi misin?” Jared çocuğun diğer tarafında durdu. Sonra ileri doğru yürüyüp doğruca içinden geçti.

Kaskatı kesildim.

Jared ceketini sıkıca etrafına sardı. "Birden çok üşüdüm. O esintiyi hissettin mi?"

Bir hayaletin içinden geçtiğinizde böyle olurdu. Patika boyunca koştuğumdan hâlâ terli olsam da başımı salladım ve kendime sarıldım.

"Sanırım güneş batıyor," dedi.

Burada kalıp hava durumu hakkında konuşmak istemiyordum. Fotoğraflarda ölü insanları görmekten daha kötüsü, *onların* da *beni* görüp canımı sıkmalarıydı. Jared'ın kolunu tuttum ve onu küçük çocuktan uzaklaştırdım.

Yüz metre kadar sonra durdum ve titreyen ellerimi cebime soktum. "Yanılmışım," diye fısıldadım. "Üzgünüm. Çalışırken seni bölmek istemezdim."

"Özre gerek yok." Jared'ın sesi yumuşak ve aceleliydi. "Alexis... senin için endişeleniyorum."

Utanmış ve perişan haldeydim, çocuğun oyuk kafasının görüntüsü yüzünden hâlâ gergindim. "Bilmiyorum... Üzgünüm..."

Jared önümde durdu, kahverengi gözleri bir geyiğinki kadar yumuşaktı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Sorun değil. Sakin ol. Sorun değil."

İstemedenden gözyaşlarına boğuldum.

Ahh.

Böyle bir şeyi asla yapmazdım, bir milyon yıl geçse bile. Halka açık bir yerde bir başkasının önünde deli gibi ağlıyordum. Sanki fotoğraflarımın üstündeki kontrolümün yanı sıra kendi kontrolümü de kaybediyordum.

Jared beni kendine çekti ve başımı omzuna yaslayıp soğuk, eldivensiz elleriyle saçımı okşadı.

"İhtiyacın varsa ağla," dedi. "Sorun değil."

Biraz sonra güçlkle yutkunup geri çekildim.

Jared'ın parmakları hafifçe sırtıma değişiyordu. "Lydia'yı mı düşünüyordun?"

Okulumdan bir kız öldüğünde orada olduğumu biliyordu. O

gün yüzünden tüm hayatımın değiştiğini de. Dünyanın geri kalanı gibi –annemle babam, kız kardeşim ve rehberlik öğretmenlerim de dahil– tüm sorunlarımın Lydia’nın ölümüne şahit olmanın travmasından kaynaklandığını varsayıyordu.

Evet, tamam, eminim büyük kısmı bu yüzdendi. Ama bundan çok daha derine iniyordu.

Fazla gurur başarısızlığı beraberinde getirir, derler, bilirsiniz. Eh, benim için sadece gurur değildi. Mutluluktü. Güvenlikti. Huzurdu. Tatmindü. Ne yaptığımı bildiğime o kadar emindim ki. İnsan kendinden bu kadar emin olup hâlâ nasıl hatalı olabilir? Ve sonra, fena halde yanıldığını anladıktan sonra... nasıl tekrar kendine güvenebilir?

Gerçek şu ki yapamazsınız. Tüm hayatınızı sıradaki piyanonun gökyüzünden düşüp sizi parçalamasını bekleyerek geçirirsiniz.

“Birini kaybettin.” Jared’ın sesinde hırçın bir samimiyet vardı. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. “Bu da can yakar. Hem de çok. Ama sorun değil. İyileşeceksin.”

Burnumu çektim ve başımı onaylarcasına salladım, sonra onun sonsuz derinlikteki gözlerine baktım. Sanki dünyaya gönderdiğinin arkasında on katman daha Jared vardı. Bana böyle baktığında, katmanlardan birkaçı soyulmuş gibi oluyor, gizli ve hassas bir şey ortaya seriliyordu.

Nefesini tutuyor gibiydi. Saçımı kulağımın arkasına aldı... ve sonra parmakları çene hattım boyunca devam edip çenemi hafifçe kaldırdı.

Aramızdaki hava aniden ağırlaştı – işlerin belirsizleştiği ve evrenin altüst olduğu o an.

Sonra öpüşüyorduk.

Daha önceki hiçbir öpüşmeme benzemiyordu. Carter ve ben bir çiftken her şey mutlulukla ilgiliydi. Öpüşmek bunun bir uzantısıydı, bir kutlamaydı. Aramızda küçük bir partiydi, saf sevincimizi ve dünyanın bize istediğimiz şeyi vermekten mutluluk duyduğuna olan inancımızı büyütürdü.

Jared'la aramızda farklı türde bir yükselme hissettim, göğsümde bir sızı duydum. Hayatta kalmak için bir mücadele gibiydi – iki kişinin bir araya gelip, yok olmamak için birbirine dokunmaları gerekmesi gibi. Sanki üzücü sırlarımızı değiş tokuş ediyorduk...

Ve kesinlikle durmasını istemiyordum.

Sonra ne yaptığımı fark ettim ve bir soygun kurbanı gibi ellerimi yukarı kaldırarak öpücükten hızla kendimi çektim.

"Tanrım." Jared geriye doğru çekildi ve dehşet içinde bana baktı. *"Alexis, çok üzgünüm. Böyle olsun istememiştim – yani sen üzgündün ve ben... yapmamalıydım."*

Gözlerimi ondan ayıramadan sersemlemiş halde bir adım uzaklaştım. Kendisini suçlamamasını söylemeli miydim? Bunu, öpüşmemizin iyi bir şey olduğunu ima etmeden yapabilir miydim?

Peğâlâ, evet, öpüşme iyiydi – ama bu onu iyi bir şey yapmazdı.

"Gitmeliyim," demeyi başardım. "Uzun zamandır ortalarda yokuz. Ailem endişelenecektir."

Hâlâ şaşkınlık içinde beni izliyordu. Sonra kendini toparladı. *"Tabii ki," dedi, zaten düz olan ceketini düzeltti. Böylece o an geçip gitti.*

Şaşırtıcı ama bir pişmanlık sızısı hissettim.

Demek istediğim öpüşmesine karşılık vermemiş değildim.

Gri ikinci göğü yerini baştan aşağı mor bir alacakaranlığa bırakıyordu. Batmakta olan güneş, parlak beyaz bir nokta halinde çıplak dalların arasında parlıyordu. Jared gün boyunca ilk defa üşümüş görünüyordu. Ve yorgun.

Ve yalnız.

"Hadi," dedim makinesinin dolanmış kayışını düzeltmek için uzanarak. "Burada donarak öleceksin."

Dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. Koyu kahverengi saçları –Sacred Heart Akademisi kıyafet yönetmeliğinin izin verdiği ölçüde– alnına düşüyordu. Elmacık kemikleri sanki mermerden yontulmuş gibi keskindi. Bir aristokrat gibi görünür-

yordu. Dudaklarının kenarları doğal bir şekilde aşağı kıvrıktı, bu da gülümsemesine hak etmeniz gereken bir şeymiş havası veriyordu.

“Haklısın,” dedi. “Geç oluyor.”

Sessizce yürüdük ve sonunda sadece üç arabanın –onun cipi, annemin gri aile arabası (ödünç almıştım) ve küçük, mavi bir araba– bulunduğu park yerinin kenarındaki kalın ahşap kütüklere ulaştık.

Loş ışıkta mavi arabanın yanında küçük bir itiş kakış gördüm ve sonra bir kız haykırdı: “Hayır, Spike, geri dön! Otur! Yerinde kal!”

Küçük siyah bir köpek park yerinden aceleyle bize doğru geliyordu ve tasmaını arkasında sürüklüyordu.

“Lütfen onu durdurun!” diye seslendi kız.

Jared tek bir hareketle makinesini boynundan çıkarıp bana uzattı. Sonra köpeğin peşinden gitti.

Kız oflayıp poflayarak bana doğru geliyordu. Onun hemen kim olduğunu anladım – Kendra Charnow, okuldan tanıdığım bir kızdı. Beni görür görmez aniden durdu. “Alexis!?” dedi. “Şey – hangi yöne gittiler?”

Patikanın aşağısını tekrar gösterdim ve ikimiz de koşmaya başladık. Ama virajın dönüşünde köpeği tasmaından tutan Jared’la karşılaştık.

“Teşekkür ederim!” Kendra köpeği yerden alıp minik burnunu öptü. “O bir arama kurtarma köpeği, bize onun koşucu olduğunu söylemişlerdi ama bilmediğim kısmı...”

Sonra Jared’a iyice baktı.

Jared’ın kız arkadaşı olmadığım için, iş üstündeki bir biliminsanın yaptığı gibi kızın davranışlarını tarafsız olarak izleyebiliyordum. Kızlar Jared’ı fark ettiğinde hep aynı şey olurdu.

Kendra’nın sırtı dikleşti, karnıysa sihirli bir şekilde içine kaçtı ve bej beyzbol şapkasının altından çıkan kırmızı atkuyruğunu kabarttı. Sonra kafasını, *ne kadar tatlı olduğumu gördün mü?* dercesine eğdi.

“Tanıştığımızı sanmıyorum,” dedi Jared’a. “Ben...”

“Köpeğiniz konusunda yardımcı olabildiğime sevindim,” dedi Jared. “Gerçekten üzgünüm, gitsek iyi olacak. Hava artık dondurucu seviyeye yakın olmalı.”

Belki de sebebi eski Gün Işığı Kulübü görgü kuralları içgüdülerimin dürtmesiydi ama onları tanıştırmak zorunda hissettim. “Jared, bu Kendra. Surrey’e gidiyor.”

Kendra ona hoş bir gülümsemeyle baktı. “Alexis’in kız kardeşinin bir arkadaşıyım.”

Doğru. Benim arkadaşım değil.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Kendra,” dedi Jared, elini dirseğine neredeyse koruyucu bir tavırla götürürken. “İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar,” dedi.

İşte bu kadardı. Jared benimle annemin arabasının kapısına kadar yürüdü ve ben fotoğraf makinemi yolcu koltuğuna emniyet kemeriyle sabitlerken bekledi.

Ona baktım, günbatımının soluk altın ışığının yüzünün bir tarafını Rönesans tablosu gibi aydınlatması ve başının kenarlarında cılız bir hale oluşturması nedeniyle biraz sarsıldım.

Yüzünün gölgeli tarafında ise teni buz kadar soğuk ve pürüzsüzdü.

Yarı insan yarı tanrı gibi görünüyordu.

Başka kızlara gözü bile kaymıyordu.

Benim *sorunum* neydi?

“Bir fotoğrafımı çek,” dedi dudaklarına yavaşça yayılan bir gülümsemeyle. “Daha uzun süre kalır.”

Ben de gülümsedim. Bu ona söylediğim ilk şeylerden biriydi.

Ne istediğini bilen bir kız olsaydım –sahip olabileceği ile sahip olamayacağı şey arasındaki farkı bilen bir kız; geçmişi bırakıp devam edebilen bir kız– arabadan inip Jared’ı yakalardım ve onu öpücüklere boğardım.

Ama ben o kız değilim.

“İyi akşamlar,” dedim. *Birini delicesine mutlu edeceksin*, diye düşündüm.

Gülümsedi. “İyi akşamlar. Vaktin olduğunda beni ara.”

“Ararım,” dedim.

Arayacaktım da. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımda ya da kendime acıdığımda veya annem, babam ya da kız kardeşim dışında bir yüze bakmaya ihtiyaç duyduğumda onu arayacaktım – ve o da gelecekti.

Eve dönüş yolunda olduğumu söylemek için anneme mesaj atarken bir gözüm de cipine binen Jared’daydı.

YAKINDA GÖRÜŞÜRÜZ <3, diye yanıtladı annem.

Telefonumu bardak tutucuya koyup radyoyu açtım, Jared’ın sessiz otoyolda sola dönüp dar yol şeridinde gözden kaybolmasını izledim.

Senin ciddi bir sorunun var, Alexis.

Tamamen ahmak sayılmam. Normal şartlarda ulaşılmazı oynayacak kadar özel olmadığımı ve herhangi bir süreliğine onun gibi birinin dikkatini çekemeyeceğimi biliyorum. Jared’ın da kendi sorunları vardı. Ona ihtiyacı olan yalnızca ben değilim – onun da bana ihtiyacı vardı.

Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu hiç söylememişti ama babasıyla yalnız yaşamasıyla bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyordum. Annesinden hiç bahsetmezdi – ve tabii ki bir açıklama yapmasını istememiştim. Arkadaşlığımız bir konuya değinmek üzerine kuruluydu – *herhangi bir* konuya.

Tek başına dolaşmaktan çok daha kolay olduğu için birlikte dolaşan bir çift gezgin gibiydik.

İnci büyüklüğünde yağmur damlaları ön cama çarpmaya başladı, silecekleri çalıştırıp farların açık olduğundan emin oldum. Yol her iki yönde de boştu ama annemin gizlice gözetleme ihtimaline karşı yine de sağa dönüş sinyalizimi kullandım.

Ulusal radyonun spikeri son dakikada hediye alma eğilimi hakkında rahatlatıcı, yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Ayağımı gaza götürdüm ve tam baskı uygulamaya başladığım anda...

Radyo sustu.

Anlık bir sessizlik oldu, sonra statik bir kükreme arabayı doldurdu. O kadar gürültülüydü ki kafamın içinden geliyor gibiydi, vücudumda bir çığlık gibi titreşiyordu. Güç düğmesine basmak için elimi direksiyondan çektim. Ama ses kesilmedi.

Kulaklarım çenemin köşelerine kadar acıyordu.

Radyoya odaklandığım sırada araba şiddetli bir şekilde sola doğru yalpaladı ve döndü.

Araba dönerek kontrolden çıkarsa ne yapılmasını söylediklerini hatırlamaya çalıştım – frene basmıyorduk, değil mi? Direksiyonu gitmek istediğimiz yöne mi çeviriyorduk?

Peki ya gitmek istediğim yön arkamdaysa?

Sanki beş yüz metre uzaktaki farlar hızla üzerime geliyormuş gibi parlak, beyaz bir ışık arabayı doldurdu.

Çarpışmaya hazırlandım. Saniyeler sonsuza dek uzamış gibiydi...

Ama çarpışma yaşanmadı.

Epey bir zaman geçtikten sonra sağıma baktım ve bir bilinçaltı mesajının ekranda belirmesi kadar hızla ön koltukta oturan bir figür belirdi: Bir kız – ama ana hatları dışında göremeyeceğim kadar parlaktı. Ne gördüğümü anlamaya başladığımda birden kayboldu.

Far ışığı olduğunu sandığım o beyaz ışık da onunla birlikte söndü.

Bir milisaniyelik şoktan sonra dikkatimi dönen arabama çevirdim.

Direksiyon kilitlenmiş, iyice sola çevrilmişti. Frene basmak işe yaramıyordu. Lastikler ıslak asfalt üzerinde kayıyordu. Havayı yanan kauçuk kokusu doldurdu.

Son bir çabayla el frenini tutup tüm gücümle çektim. Motor itiraz ederek kükredi ve araba yoldan çıkıp banketteki sık çimlerin üzerinde sarsıldı.

Tekrar frene basmayı denedim.

Bu sefer işe yaradı. Lastikler düzeldi ve araba bir su kanalından yaklaşık bir buçuk metre uzakta durdu.

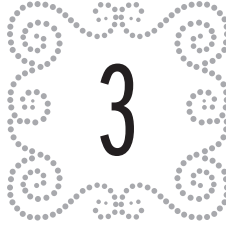
Radyodan gelen statik ses pürüzlü bir çığlıkla son buldu.

Arabayı park ettim, sonra öne doğru çöktüm ve nefesimi toparlamaya çalışarak başımı direksiyona yasladım.

Başka biri arabada bir sorun olduğunu düşünürdü – ama ben işin aslını biliyordum. Çünkü yolcu koltuğuna baktığımda onu gördüm...

Tek bir sarı gül.

Tıpkı Lydia Small'un cenazesindekiler gibi.

Lydia'yı ben öldürmedim.

Evet, öldüğünde oradaydım ama bu kesinlikle aynı şey değil.
Ama bunu bir de *ona* anlatmaya çalışın.

Beni açıkça suçladı ve bunu anladığımdan emin olmak için birkaç haftada bir ortaya çıkıp durdu. Şimdiye kadar sadece sinir bozucuydu – benimle alay ediyor, beni incitmekle tehdit ediyordu... Bu kadar zayıf bir hayalet olmasaydı bu korkutucu olabilirdi. En fazla, o da yirmi dakika uğraştıktan sonra, sınıftaki sıramdan bir ders kitabını düşürebiliyordu.

Ama bu –hayatıma kastetmeye yönelik girişim– yeniydi.

Ve beni sinirlendirdi.

Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açarak kendimi yağmura attım. "Harika, Lydia!" dedim bir daire çizerek. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Sanırım bir dahaki sefere daha fazla gayret etmen gerekecek!"

Yüzümden soğuk su nehirleri akıyordu. Tekrar ağladığımı fark ettim, bu da beni daha da kızdırdı. Bir şeyi tekmelemek istedim. Bu yüzden ıslak çimenlere tekme attım ve neredeyse dengemi kaybediyordum.

Mükemmel – kayıp kanala düşmek günün bu korkunç pasta-sının kreması olurdu.

“Hadi!” diye bağırdım. “Eğer beni istiyorsan buradayım! *Gel ve beni al, Lydia!*”

Çok gergindim, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu, dövüşe hazırdım. Bir hayalet ve bir insan nasıl dövüşebilirdi bilmiyordum. Sanırım öfkemin gücünün onu biraz incitebileceğini sanıyordum.

Genelde yaptığı gibi tüm hayaletimsi ihtişamıyla ortaya çıkmasını bekledim – 1,50 boylarında, uzun, düz siyah saçlı ve öldüğü kıyafetle: yırtık, kan lekeli, kırmızı kokteyl elbisesi ve ayak kabısız. Tüm hayatımı olmasa da günümü mahvetmeye kararlı. Biraz şeffaf ve ebediyen mızımız.

Ama o gelmedi. İyice yükselen adrenalinim düşerken, sadece sersemlemiş ve aşağılanmış hissetmekle kalmıyordum, aynı zamanda çok üşümüştüm ve sırlısklandım.

Sahnenin ihtişamı yetmezmiş gibi o sırada Kendra arabasını kenara çekti ve camını indirdi. Endişeliden ziyade rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Alexis? Şey... Sen iyi misin?”

Lydia'nın adını haykırdığımı duymuş muydu?

“Evet,” dedim. “Sadece... yoldan geçen bir sincap vardı.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ona çarptın mı?”

Söylentileri şimdiden duyabiliyordum: *Alexis Warren bir sincabın üzerinden geçti – kasten!* “Sincap iyi,” dedim. “Yine de teşekkürler.”

Ona el salladım ve arabaya geri döndüm, yepyeni bir utançla ve öfkeyle titredim. Emniyet kemerimi tekrar takarken telefonum çalınca sıçradım.

Arayan Jared'di. “Selam. Sana Mutlu Noeller dilemeyi unuttum.”

“Ah, evet,” dedim. “Mutlu Noeller.”

“Pekâlâ, şey... dikkatli ol. Yollar biraz kaygan.”

Ben de fark ettim. “Olurum, teşekkürler. Sen de.” Sonra konuşmayı bitirdik.

Öncekinden daha da boş hissediyordum, U dönüşü yaptım ve eve gittim.

Sola, ailemin eski evi yandıktan sonra (iki cani hayalet önce – eski haber) taşındığı, ustaca planlanmış bir kasaba evleri topluluğu olan Silver Sage Acres’a döndüğümde Lydia göründü.

Yolcu koltuğunda belirdi, kirli ve kanlı hayalet ayaklarını gösterge paneline yaslamıştı. “Gel ve beni al mı?” diye sordu. “Bu bir tür şaka mı?”

Fotoğraflarda hayaletler görmek mi? Bu tamamen benim hatamdı ve bunu kabul eden ilk kişi bendim. (Elbette başka birine asla. Sadece kendime.) Lydia gözlerime zehirli kimyasallar dök-tüğünde kötü ruh Aralt’a yeniden yemin eden bendim. Sistemi yenebileceğimi düşünmüştüm – yemini et ve sonra başka bir büyü oku, onu tekrar vücudumdan serbest bırakacak bir büyü. Ama bu, Lydia’nın Aralt’ın kitabını –yaşadığı yeri– sonsuza ka-dar kendinde kalabilmesi için yok etmeyi planladığını öğrenmemden önceydi.

Gözlerim sağlıklı miktarda doğaüstü büyüyü emdi ve ben de sonuçlarına sıkışıp kaldım. Tamamen, tamamen benim hatam.

En azından bu sadece hayaletleri *görebilmemle* sonuçlandı. On-ların ümitsizliğini, solucan ağızlı, yalvaran fısıltılarını duymamla değil.

Ama Lydia? Doğrudan Lydia için suçu üstlenmeyi reddediyorum. Sonunda bencilleşti, acı ve korku içinde öldü ki bu genellikle bir hayalet yaratır. Bu vakada ise Lydia’nın gerçekten yaşayan, canlı bir kızken yaptığı gibi, yürüyen, konuşan ve beni kızdıran bir hayalet yarattı. Aynı tavır, sadece daha ölü.

O görünür hale geldiğinde gerildim, direksiyonu tutuşumu sıkılaştırdım.

Ama bir şey yapmayı denemedi. Annemin arabasını gara-ja çektim ve fotoğraf makinemi almadan önce tereddüt ettim – bu, Lydia’nın yarı mat vücudunun içinden geçmem anlamına geli-yordu. Daha sonra bunun için geri gelmeye karar verdim ve hiç-bir zaman kilitlenmeyen hol kapısına yöneldim.

Lydia arabanın kapısından geçti ve yolunu kesti, iki ayağı da yere değiyordu. O –ve gördüğüm diğer ölümsüz ruhların çoğu– yaşayan bir insan gibi yürümeyi ve ayakta durmayı tercih ediyordu. İçlerinden bazıları havada süzülürdü ama sadece bunu düşünemeyecek kadar öfkeli veya dikkatleri dağılmış olduğunda.

Lydia saçını savurdu ve dudak büktü. “Her an emrine amade olduğumu düşündüren ne sana?”

Neredeyse yürüyüp içinden geçecektim ama son anda cesaretimi kaybettim. Buz gibi bir havuza atlıyormuş –ya da itiliyor– gibi hissetmekten nefret ediyordum. Lydia da bundan nefret ediyordu – o yüzden de bunu yapmaya neredeyse değerdi.

Ama tamamen değil.

“Çekil,” dedim.

Yarım adım daha yaklaştı. “Ne zamandan beri katillerden emir alıyorum?”

Ne demek istediğimi anladınız mı? Sorumluluğu böylesine başkasına yıkmak? Sanki onu Gün Işığı Kulübü’ne katılmaya ve kötü bir ruha delicesine âşık olmaya ben zorlamışım gibi. Sanki onun yaşam gücünü tüketmesi *benim* fikrimmiş gibi. Onu vazgeçirmeye çalışmıştım. Onu kurtarmaya bile çalışmıştım – ve oldukça acıklı bir şekilde, kurtarılabilecek noktayı geçtikten sonra da *denemeye* devam etmişim. Ama bunu kızgın bir hayalete açıklamanın bir yolu yok.

Çünkü dinlemezler.

“Anlıyorum, tamam mı?” dedim. “Benden nefret ediyorsun. Beni öldürmeye çalıştın ama işe yaramadı. Ama günümü *kesinlikle* mahvettiğin için rahatla artık ve lütfen yaylan, hadi. Birkaç hafta sonra görüşürüz.”

Kaşları kalktı.

O hareketsiz kalınca nefesimi tuttum ve ileri doğru hareket ettim.

Damarlarımdaki kanın buz gibi akışı beni sersemletmişti, Lydia’nın öfkeli ciyaklaması kulaklarımda yankılanıyordu.

Sonrasında olanlar beni tam anlamıyla afflattı.

İkinci bir soğuk patlaması beni sırtımdan vurdu ve sonra Lydia yine önümde belirdi.

Çifte doz, tepeleme dolu yüz tane dondurma. Hayalet kaynaklı hipotermiden ölmenin mümkün olup olmadığını merak ederek acı içinde iki büklüm oldum. Parmaklarım o kadar donmuştu ki hissedemiyordum. Dengemi kaybedip yere kapaklanmadan önce tökezledim ve ellerimi uzattım.

Bir dakika sonra donarak ölme hissi aniden geçti ve başımı kaldırıp Lydia'ya baktım. Eve açılan kapının yanındaki basamakta duruyordu. İçimden geçme çabası onu iki büklüm yapmıştı ve her zamankinden daha şeffaf görünüyordu. Konuştuğundaysa sesi daha güçsüzdü.

“Seni rahat bırakacağım,” dedi kulak tırmalayan bir sesle, “ama canım *istediğinde*.”

Kapıdan geçip kayboldu ve kilidin hafifçe tıkırdadığını duydum.

Bir dakika sonra ayağa kalktım, bacaklarım bir milyon iğnenin battığı ağaç kütükleri gibiydi. Kapıya doğru ilerlerken kan dolaşımım yavaş yavaş düzeldi. Vazgeçmeden önce birkaç kez kapıyı çaldım. Annemle babam muhtemelen mutfaktaydı ve televizyonu açmışlardı. Ben de evin önüne gittim.

Tam ben anahtarı kilitte çevirmek üzereyken kız kardeşim Kasey kapıyı çekip açtı. Yarı boğulmuş bir fare gibi sırlıslam titrediğimi görünce eli kapı çerçevesini sıkıca kavradı. Öte yandan uzun saçları altın rengi ipek bir fular gibi omzundan aşağı dökülüyordu.

Bir zamanlar Kasey'nin uyum sağlaması ve arkadaş edinmesi konusunda endişeliydim ama bu, dünyanın nasıl işlediğine dair cahilliğimi kanıtlayan bir başka örnek olmuştu.

Kız kardeşim en iyiler arasındaydı. Sonbaharda çocukluktan gençliğe adım atmıştı ve artık neredeyse benim kadar uzundu. Saçları uzun ve karamel sarıydı, her saç stiline zahmetsizce doğal görünmesini sağlayacak kadar dalgalıydı. Ne giyeceğine, ne söyleyeceğine, ne zaman güleceğine, nasıl ayakta duracağına ve şakaları nasıl yapacağına dair doğuştan bir yeteneği vardı, oda-

daki herkes şakanın can alıcı cümlesini duymak için sabırsızlandı. Üstelik zekiydi de. Benden çok daha zeki.

Bu kadar *nazik* olmasaydı tamamıyla katlanılmaz olurdu.

Eğer o tamamen dışlanmadığı için bu kadar rahatlamış olmasaydım nezaket bile muhtemelen dayanılmaz olurdu.

Her aileye bir tane yeterdi.

Benim için en önemlisi, tıpkı benim gibi hayaletlerle zor zamanlar geçirmiş olmasıydı – ama o zamanları atlattı. Kötü ruhlar ve güç merkezleri hakkında endişelenmemekte özgürdü. Normal ve mutlu olmakta özgürdü.

Güvendedi.

Ben de onun bu şekilde kalmasını sağlamak niyetindeydim. “Yağmura yakalandım,” dedim onun sormasına fırsat vermeden.

Mutfaktan kaynaklanan spagetti sosu ve taze pişmiş kurabiyele-
rin karışık kokusu geliyordu. “Güzel bir fotoğraf çekebildin mi?”
diye seslendi babam.

Biri bir şey doğruyordu. Onlar cevabımı beklerken kesme tah-
tasındaki bıçağın sesi kesildi.

“Pek sayılmaz,” diye seslendim, gölgelerin arasında ilerleme-
ye dikkat ederek. “Dürüst olmak gerekirse fotoğrafçılıktan biraz
sıkılmaya başladım. Azaltabilirim.”

Kasey'nin gözleri fark edilemeyecek biçimde açıldı ama hiçbir
şey söylemedi. Titreyen bacaklarımın üzerinde sabit kalmaya ça-
lışarak onu geçtim, odama doğru ilerledim.

Saçma olan şu ki Lydia'yı nasıl durduracağımı *tam olarak* biliyor-
dum.

Tek yapmam gereken onun evine gidip güç merkezini bulmak
ve –onu bu dünyada tutan nesne ne olursa olsun– onu yok ede-
cek cesareti toplamaktı, sonra özgür olurum. Ondan ve (her ne
kadar bu umut için kendime yalnızca en çaresiz ve acınası anla-
rımda izin versem de) belki fotoğraflarıma musallat olan haya-
letlerden bile kurtulabilirdim. Bu iki sorunun birbiriyle alakası
olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Sorun, Bay ve Bayan Small'la yüzleşmeyi hayal ettiğimde ellerimin terlemeye ve aklımın bocalamaya başlamasıydı. Kızlarının ölümü, pek de harika başlamamış olan hayatlarını mahvetmişti. Issız bakışlarının ağırlığı altında, bir zamanlar Lydia için değerli olan bir şeyi bulmaya –onu yok etmek şöyle dursun– odaklanacak kadar soğukkanlı davranmamın yolu yoktu.

Tüm bu durum, kaşınmasına dayanamadığım bir uyuz gibiydi.

Lydia katil olduğuma inanıyordu. Okuldaki çocuklar hiçbir şey dememişti ama onların da benden şüphelendiklerini görebiliyordum. Sonuçta Lydia peşimden koştuğu sırada tamamen hayattaydı. Beş dakika sonra ise bir güzellik salonunda yalnızdık ve Lydia ölmüştü. Bu yüzden ailesi merak ediyor *olmalıydı*.

Hatta belki de beni en çok korkutan, tüm inkârımın, kâbuslarımın ve öfkemin altında yatan şey... bir parçamın bunun benim hatam *olduğunu* düşünmesiydi.

Hayatımın eskiden nasıl olduğuna dair bir ipucu vereyim: On altı yaşına bastığım günden beri tek istediğim bir arabaydı. Bunun için yalvardım, ikna ettim, pazarlık yaptım. Sevimli bir erkek arkadaşınızla popüler bir en iyi arkadaşınız varken ve hayatınızdaki her şey sadece enerjik, neşeli, küçük bir partiyken, araba gibi bir şey gerçekten çok önemli görünebiliyor. Aral'la her şey tepetaklak olduktan sonra nihayet arabaları unuttum. Onları önemsemeyi, annemle babama onlar için dırdır etmeyi unuttum.

Derken tabii ki Noel'de bir arabam oldu.

Sanırım bu anne babamın büyük bir acıma gösterisiydi çünkü Tanrı şimdiye kadar üçüncü sınıftaki davranışlarımın ve notlarımın Noel'de hediye olarak bir araba almaya layık olacak kadar iyi olmadığını biliyordu. Hatta eski alışkanlığıma, düzenli olarak dersleri asmaya bile geri dönmüştüm. Ama annemle babam delicesine heyecanlıydı, kıkırdıyorlardı ve yanakları pembeleşiyordu. Hemen onlara pembe yüzlü bir kıkırdama armağan etmeye çalıştım ama sanırım aklımdan geçeni anladılar.

Bunu Kasey'nin yaptığını anlamıştım.

Araba altı yaşında ve çirkindi: kahverengi, bir kabarcık ya da

yumurta gibi köşeleri yuvarlak – arka koltukta nedenini asla çözemeyeceğim büyük bir lekeyle, çok teşekkür ederim. Ama o bir arabaydı. Pencereleeri, kilitleri, koltukları ve bir gaz pedalı vardı – ve benimdi.

Hemen âşık oldum.

Büyükannem tatil için kadın kulübüyle Avustralya'ya rüzgâr sörfü yapmaya gitmişti, bu yüzden sadece dördümüzdük – annem, babam, Kasey ve ben. Hediyeleri açmayı yaklaşık on dakika içinde bitirdik ve çırpılmış yumurtayla damar tıkayıcı dev bir pastırma öbeğinden oluşan geleneksel tatil kahvaltımızı yaptık. Biraz fazla çabalayan anne babamı mahallede arabayla bir gezintiye çıkardım.

Sonra ev ölümçül sessizliğe geri döndü.

Kasey, erkek arkadaşı Keaton Perry'yle konuşmak için yatak odasına çekildi (biri bana küçük kız kardeşimin nasıl bir erkek arkadaşı olacak kadar büyüdüğünü söyleyebilir mi? Hem de bir son sınıf, daha aşağısı da değil?) Ben de oturma odasına gidip televizyonu açtım. Yerel haberler vardı ve sunucular sevimsiz Noel kazakları giymişti. Şakalaşıyorlardı ve neşeliydiler, gerçekten varmış gibi Noel Baba hakkında konuşuyorlardı, yetişkinlerin çoğunlukla sadece yetişkinleri eğlendiren çocukları eğlendirmek için yaptıkları şeyi.

Sonra ciddileştiler.

“Bir Noel trajedisi,” dedi kadın sunucu kaşlarını çatarak. “Surrey polisi, ailesi tarafından gece yarısı evi terk ettiği bildirilen on altı yaşındaki Kendra Charnow'un ortadan kaybolmasını araştırıyor. Hem Surrey Lisesi cüzdanını hem de kışlık montunu yanına almamış, ayrıca odasının penceresinin önündeki çamurda bulunan ayak izleri onun evi çıplak ayakla terk ettiğini gösteriyor.”

“Ne?” Kasey yatak odasından çıktı ve kendini kanepeye bıraktı. “Kendra mı?”

Kameralar Charnowların evinin önünden, parlak sarı olay yeri bandıyla çevrelenmiş yan bahçeye döndü. Meşgul görünen

polis memurları evden sokağa ve tekrar eve gidip gelirken bir grup komşu da etrafta dolaşıyordu.

Annem yanıma oturdu. “Daha neler... Hem de Noel’de.” Arka planda muhtemelen Kendra’nın annesi olan kadını izliyordum. Kısa, kırmızımsı saçları ve gözlerinin altında koyu halkaları vardı ve yanındaki adamın koluna tutunmuştu.

Sonra Kendra’nın yatak odasının görüntüsünü yayınladılar. Kapıdan geçişi engelleyen olay yeri bandı vardı ama onun yapılmamış yatağını, açık penceresini ve şifonyerini gösterdiler.

“Bekle.” Uzaktan kumandayı aldım ve yatak odası çekimine geri döndüm. Haber kamerasının hareketi Kendra’nın şifonyerinin üzerinde sona erdi. Muhtemelen sizin dikkatinizi el çantasının hâlâ orada, cüzdanının yanında olması çekerdi.

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Çünkü benim dikkatimi çeken tek bir sarı güldü.